

N:o 6.

Redaktör och utgivare: **FRANS J. HUSS.**
Expedition: Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. upp öfv. gård.

Stockholm den 15 Mars 1890.

Pris: Helt år 5 kr., Lösnr 25 öre.
Annonspri: 10 öre petitraden (15 öre utl.).

Årg. 10.

Rossinis "Barberaren i Sevilla".

I början af detta århundrade, då musiken i Tyskland representerades af så många ansedda och lärda män, hvilkas stora förtjenster bort göra deras framgång själskrifven, stälde sig i deras väg uppenbarelsen af en komponist, som med suverän makt och löjet på läpparne tog alla scener i besittning: Rossini. Till och med sådana snillen som Beethoven, Schubert och C. M. v. Weber kände sig djupt sårade af den dyrkan, som särskildt Wien, Prag och Dresden egnade italienaren. Hofven hade endast och allenast för den italienska musikern gåfvor af guld och hedersposter, och den stora publiken, som var uppskakad af de stora europeiska krig som framkallats af Napoleons hersklystnad, hörde hellre på Rossinis lifvande sånger än en quartett af Beethoven. Om de tyska patrioterna då hatade Rossini, så hade de skäl dertill. Rossini själf hade emellertid ingen skuld uti att han fick spela en sådan rol till men för den tyska musiken. — Han var för lätt till lynnet och för bekväm för att kunna intrigera mot den tyska musiken. Än mer: han älskade denna tyska musik. När den bortskämde goddagspilten, jagad från kalas till kalas och öfverfylld af sybaritisk välmåga, plötsligen kom att nämna Mozart, då blixtrade hans ögon, då var han färdig till strid, och ve den, som motsade honom, då han med hänförelse bedyrade, att »Mozart var verdens störste musiker».

Rossini var född 1792 och, vid den tiden, då Wien rustade sig att skänka Mozart en minnesvård, 74 år gammal. Man skref 1866. Staden Wien gaf en stor konsert till förmån för Mozarts stoden och vände sig till Rossini för att af honom få bidrag af manuskript eller någonting annat. Rossini skickade två små körer, som han ännu ej låtit trycka, »Chant de Noël» och »Chant

de Titan», och skref dessutom till borgmästaren i Wien: »Jag ber om öfverseende med de små obetydliga verken. De hafva blott den förtjensten att komma från en man som skänker Mozart gudomlig tillbedjan.» Denna universellt konstnärliga känsla var fullkomligt naturlig och sann. Ingen dramatisk komponist har i den komiska operan kommit Mozart så nära som Rossini i »Barberaren i Sevilla». Derför ha icke blott hundratals höglärda tyska kapellmästare dirigerat »Barberaren» till döds utan att ha minsta begrepp om pjesen, utan i alla tyska konversationslexikon får man se de orimligaste omdömen om Rossini, naturligtvis af någon skolmästare eller kritiker, hvars horisont utgöres af den tyska statsmuren.

Blott några exempel som bevis: Följande kan man slå upp i H. J. Meyers nya konversationslexikon, 2:a uppl., band 8, sid 809: Ideel konst-åskådning var fjerran från Rossini. Han ville ingenting annat än behaga, roa, amusera. Han betraktade icke med sedligt allvar musiken såsom sin livsuppgift, i likhet med våra stora tonskaldare. Om grundlig tonvetenskaplig utbildning bekymrade han sig föga, och det grundliga utarbetandet af ett verk var ej heller hans sak. Han arbetade efter på effekt beräknade schabloner. Vissa passager, kadenser, figurer upprepas alltjemt. Genomgående karakteristik saknas därför i hans verk . . .»

Detta är den andeliga kost, hvar på allmänheten bjudes i ett berömdt lexikon. Slutet af det käckä elaboratet lyder: »Men(!) med all sin ytlighet innehålla likväl Rossinis operor ställen af oförgänglig friskhet och tjusande skönhet». Åh verkligen! Törs, männ' tro, den anonyme filistern träda fram under sitt rätta namn och påstå, att »Barberaren» saknar karakteristik? Mozarts »Figaro» är det enda sceniska musikverk, som i komisk karakteristik

uppväges af Rossinis »Barberaren». Märkvärdigt nog har af Rossinis 57 operor endast två i högre mening visat någon lifskraft: hans *lördaste*, »Wilhelm Tell» och hans *flyktigaste* »Barberaren». Deraf framgår tydligt, att den tyske filistern tar betydligt felt, då han hos Rossini saknar »grundlighet», »utarbetning». Detta är ej det afgörande i fråga om konstverket utan det sanna i känsla och uppfattning, den omedelbara klarheten i framställningen, humorn, grazien — allt saker hvarom mången »grundligt utarbetande» tysk ej har någon aning.

»Barberaren» tillkom 1816, »Wilhelm Tell» 1829. I Österrike gjorde man af denna en »Andreas Hofer» i Ryssland en »Karl den djerfve». Emellan »Barberaren» och »Tell» komma följande af hans förnämsta verk (»Tancréd» fans till förut) »Italienskan i Algier», »Otello», »Tjufaktiga skatan», »Moses», »Semiramis». Då ifrån 1810 till 1830 ungefär 60 operor framträdde, så hade han var fjerde månad en ny färdig. Men »Barberaren» skref han på 13 dagar. Detta oerhörda, i hela den musikaliska konsthistorien exempllösa, faktum på hvilket man knappast vill tro, tilldrog sig fr. 7 till 20 januari 1816. Rossini var då 24 år gammal. Hans far och mor, kringvandrande musici, den förre hornblåsare, den senare sångerska, hade praktiskt odlat sonens geni: gossen sjöng och blåste valdthorn på vandringsturerna.

Hvad försynen redan skänkt oss behöfva vi ju ej lära. På lyceum i Bologna kostade arbetet med kontrapunkten och harmoniläran den unge Rossini lika mycken möda, som det kostar andra menniskor att skratta. Halffärdig lemnade han den lärde pater Mattei och föredrog — att ur Mozarts och Haydns partiturer hastigt tilllegna sig begreppet om hur man bör förfara. 1808 visste han det. En symfoni och en stråkquartett skref den 15-årige Rossini 1810, sin första opera (för Venedig)

vid 17 år. Efter att ha skakat ur armen ett tiotal operor af mindre värde, erhöi Rossini från hertigen af Cesari- ni, egare till Argentina-teatern i Rom, uppdraget att skriva en komisk opera. Kontraktet underskrefs den 26 dec. 1815. Den 20 påföljande januari skulle operan levereras. Nu fans förut en opera af Paisiello med titeln »Barberaren i Sevilla», hvilken opera var då på modet och mycket spelad. Rossini kastade sig det oaktadt på samma ämne, Beaumarchais text bebagade honom, skalden Sterbini fick snart ihop en libretto, hvarefter han (R.) skref till den berömda Paisiello, »beklagande om mästaren skulle taga illa upp att äfven han komponerade samma ämne. Tiden hastade, han menade intet ondt dermed, tänkte alls icke på någon konkurrens». Den 20 januari var med tillhjälp af kopister, ostron, vino d'Asti och trots åtskilliga små förtretligheter »Barberaren» fullfärdig. Vid musikens nedskrivande skrattade Rossini oupphörligt, så lustigt föreföll honom ämnet. Till slut (i 14:de numret) blef den muntra stämningen så öfverdådlig, att tonsättaren roar sig med att använda en melodi ur Haydns »Årstiderna». Vid öfverlemnandet af stämmorna erhöi Rossini sitt honorar (400 th.) — men ack! ouverture fattades. Med ett raskt beslut, ref han ur partituret till sin opera »Elisabeta» inledningen till denna, och så fick han en ouverture till »Barberaren». Denna och ouverturen till den nu förgätna operan »Aureliano» spelas än i dag.

Nu kom man till uppförandet. Instuderingen gick bra för sig. Den tiden hade man tillräckligt med sångare. Under de sista 30 åren deremot ville Rossini ej veta af några sångare. »Man sjunger icke mer», sade han till Liszt i Paris, »man skriker, tjuter, man boxas med rösten». 1816 var det annorlunda; man sjöng, sjöng förtjusande, men — »Barberaren» föll igenom.

Man säger att romerska tidningarna upphetsat publiken och gjort Rossini misstänkt för att ha gjort narr af Paisiellos omtyckta »Barberare», påstått att han skrivit sin opera under ruset o. s. v. »Barberaren» föll. Larmet och hvisslingarne voro förfärliga. Rossini var lika lugn. Dagen derefter blef det fullkomligt omslag. Entusiasmen kände inga gränser, 5 nummer måste bisseras och efter operans slut bar man på axlarne Rossini till hans hotell. Följande dag flög underrättelsen om denna oerhörda framgång ut kring verlden. — Rossini stod på sin lefnads och sin lyckas höjdpunkt.

Detta är historien om »Barberaren». Efter tre fjerdedels århundrade är dess värde oförminskadt, dess förmåga att roa lika stor. Dess musikhumor står himmelhögt öfver alla komiska operor, från alla land med undantag af denna enda: Mozarts »Figaro». Men sjunga »Barberaren» kunna vi ej mer. 1872

har dir. Pollini med Padilla, Artôt och Bossi fört operan i triumf genom Tyskland, der Dresden kanske är den enda plats, der operan nu mera utföres värdigast. (N. Dresd. Tagabl.)

»Barberaren i Sevilla» introducerades på Stockholms scener genom Beaumarchais's komedi, som i en af D. G. Björn verkställd öfversättning i januari 1785 gick öfver munkbroteaterns tiljor. Pjesens framgång bevisas bäst deraf, att den upplefde icke mindre än 76 föreställningar. Men innan stycket ännu hade nedlagts å denna scen öfverflyttades det 1796 till dåvarande Arsenalsteatern, öfversatt af A. Widerberg. Ännu 1810 stod det på repertoaren. Det var sålunda ingalunda något främmande sujet som erbjöds Stockholmspubliken, när Paisiellos operacomique »Barberaren i Sevilla» (öfversatt af Valerius) för första gången gafs härsträdes på sommaren 1797. Denna operacomique hade då redan i öfver tjugu år varit en utomlands i hög grad gouterad opera. Här i Stockholm upplefde Paisiellos opera 17 föreställningar intill mars 1808, då den för alltid försvann från repertoaren. Några år deretter såg Rossinis spirituella skapelse offentlighetens ljus i Rom vid karnevalstidens öppnande 1816. Tre år senare presenterades »Barberaren» i Paris af ett italienskt sällskap (å Salle Louvre 1819). Inom kort hade Rossinis opera gjort sin rund öfver flertalet af Europas operascener. Till Berlin kom den 1822, och tre år senare, den 26 oktober 1825 introducerades stycket i vår hufvudstad. Den svenska texten hade Bernhard Crusell öfversatt. Rossini var vid denna tid temligen ny för Stockholm, och af hans sceniska verk hade då ännu endast hans qvicka opera-buffa »Turken i Italien» — året förut — gått öfver vår operascen. »Barberarens» framgång i Stockholm var med ens stadfäst. I januari 1868 upplefde stycket sin 100:de föreställning, i november 1876 sin 150:de. Den 24 april 1884 upptogs »Barberaren» senast i Stockholm (gafs då 165:e gången). I vår resension då yttrades: »aldrig kunna vi erinra oss ha sett »Barberaren» gifvas med så mycket lif på alla händer» som vid detta tillfälle. Vendela Andersson var en Rosina af yppersta slag, Ödmann sjöng Almaviva, Forstén Figaro, Lange Bazil och Janzon Bartholo.

Den nya operabyggnaden.

Det förslag till nytt operahus, som arkitekten Anderberg på grund af granskningsnämndens anmärkningar och ändringar i de gamla förslagen uppgjort, har nu framlagts för nämnden

till definitivt antagande. Enligt nya förslaget har byggnadens grundplan räta vinklar, så att dess genom salongen och scenen gående axel bildar rät vinkel mot Gustaf Adolfs torg och den deråt vettande façaden, andra ändringar äro: att enl. brandchefens och polismästarens tillstyrkan alla magasin förlagts i den af brandmurar omgifna i husets midt befintliga scenbyggnaden ej, såsom i gamla förslaget, i botten och vindsvåningen nära salong och korridorer; scenens djup och bredd, samt scenöppningen är något förminskad men scenens höjd bibehållen och så ansenlig, att fonderna kunna hissas upp hela med användning af motvigtssystemet; salongen är något större, rymmande 12 å 1300 personer (mot 940 nu) innehållande endast 3 logerader, af hvilka den förstas, 6 stolar djupa fond bildar en stor balkong, som vid galaföreställningar kan disponeras af konungen, hvars vanliga loge ligger vid högra avantscenen. Sidorna ha blott 3 stolar bakom hvarandra; andra raden är i fonden blott 4 bänkrader djup, tredje raden öppnar sig i fonden till en stor amfiteater. Första radens framsida går ända ner till parkettgolfvet, så att inga platser finnas under denna rad. Parketten har, som förut här, en skarp sluttning, 1 på 6 (i utlandet vanl. 1 på 15) och platserna bli rymligare, än förra förslaget bestämde. Salongens form liknar den nuvarande operans.

Operans hela hufvudfaçad, åt Gustaf Adolfs torg, upptages i bottenvåningen af ingångar och vestibuler. I det framskjutande midtpartiet äro ingång och trappor till parkett och 1:a raden, på sidorna till 2:a raden, och till 3:e raden från sidofaçaderna närmast hufvudfaçaden. En trappa upp åt Gustaf Adolfs torg är för publiken en stor foyer med balkong, der ingen servering eger rum; dertill finnes ett särskildt kafé; tredje radens publik får också en rymlig foyer med utsigt åt strömmen.

Byggnadens del åt Carl XII:s torg är afsedd till uthyrning. Här kommer stora kafé- och restaurationslokaler att inredas. Utanför stora matsalen blir en stor åt strömmen liggande terrass på taket af den åt Blasieholmen vettande, något lägre delen af byggnaden. Utanför teatern, åt Carl XII:s torg, är det meningen att anlägga ett trädgårdskafé.

*

Façaderna och detaljritningar till inredningen äro ännu ej färdiga. Men man kan redan nu se fördelningen af byggnadens partier på skizzerna.

Façaden åt Gustaf Adolfs torg får ett framspringande midtparti med halfcirkelformigt krön öfver salongen. Högst deröfver reser sig den väldiga scen-gafveln maskerad af en kupol. Den långa façaden åt strömmen kommer att brytas af ett högt midtparti, som markerar scenbyggnadens längdsträckning,

samt två paviljonger, af hvilka den ena, närmast Gustaf Adolfs torg, inrymmande konungens rum.

Detta byggnads-förslag, alldeles i likhet med den plan vi länge förespråkade, hoppas vi skall af teaterkonsortiet i hufvudsak antagas, då det synes fullt tillgodose alla ekonomiska och estetiska intressen samt vara mycket praktiskt. Om byggnadens bottenvåning åt Arsenalsgatans ingång ingenting i förslaget, men vi antaga vi gifvet, att denna kommer att inrymma butiker, såsom dertill bäst lämplig. En sak skulle man kunna anmärka. Det är nu godt att man slipper rader allt för högt upp i salongen, men manne den djupa 3:e raden är i akustiskt hänseende lämplig? Och publiken på 5:te raden i nuvarande salongen — den rad som vanligast är först utsåld — hvar skall den inrymmas? En mindre djup 3:e rad och i stället en lägre 4:e, motsvarande nuvarande 5:te, tro vi skulle vara mera praktisk och bättre tillgodose den stora publikens trefnad och behof.

När arbetena på byggnaden skola taga sin början lär ännu ej vara bestämdt. Mycket beror på om teaterkonsortiet definitivt antager det nu framlagda förslaget. Men möjligen kommer man att redan i sommar börja med den för uthyrning afsedda delen af byggnaden.

Oberoende af dessa arbeten torde emellertid operaverksamheten komma att orubbadt fortgå ännu ett spelår i den gamla lokalen. Först på sommaren 1891 lär man skola börja med dess rifvande. Det nya operahuset beräknas vara fullt färdigt på hösten 1893, ehuru det måhända dröjer längre dermed.

Den vid operahuset börjande Arsenalsgatan torde få utbyta sitt nu mera oegentliga namn till »Operagatan».

Ur

August Södermans

Resebref.

Coblenz den 28 juli 1869.

Min vistelse är, som du ofvan ser, för närvarande Coblenz, der jag slagit mig ned på sommarnöje. Staden ligger der floderna Rhen och Mosel flyta tillsammans, samt har ett det vackraste läge man kan tänka. Jag bor ej i själfva staden utan ett stycke utanför — vid en Vallfartsort som heter *Marienbildchen bei Depenheuer*, dit massor af katolska käringar och tross knoga från morgon till qväll. Hvarje morgon och hvarje afton går jag förbi »*Marienbildchen*» (dock utan att korsa mig) och ber henne hjertinnerligt, att min hustru skall skriva mig litet of-tare till.

Jag har för öfrigt en hiskelig korrespondens; jag har i dag från Stockholm och Dresden emottagit ej mindre än 5 (säger fem) bref, hvilka alla måste besvaras; äfven har jag *Pianoarrangementet* af min nya Festmarsch, som måste vara färdig om några dagar (icke mindre än tre förläggare ha anmält sig). Hirsch måste naturligtvis ha det, men ordspråket säger: »Som man är klädd, så blir man hädd» Detta öfversätter jag på tyska med: »Der man är såld så blir man klädd» — ty jag skulle få mera betalt af de andra förläggarna, men det kan nu ej afhjelpas.

Nu får jag lof att säga dig att här är ett romantiskt himmelrike.

Jag har 2 möblerade rum, från hvilka jag har utsigt öfver Rhen och Moselfloderna och dess omgifningar, samt i fonden staden Coblenz, fästningarna *Ehrenbreitstein* och *Constantin*, de gamla borgarna *Stoltzenfels* och *Laneck* m. m. För dessa rum betalar jag om dagen 5 groschen, för mat på samma ställe morgon, middag och qväll med öl och en $\frac{1}{2}$ flaska Moselvin 10 gr., ett bra piano har jag hyrt för 20 gr. i veckan; summa summarum lefver jag af 18 — högst 20 groschen om dagen, och detta gör i svenska penningar ungefär 1 Riksd. 60 öre pr dag. Jag tror det är temmeligen billigt, och likväl har jag skrivit ihop bra med penningar sedan jag kom hit.

Då jag sist talade vid dig så tror jag jag var i Wien, en rätt treflig stad med närmare 1,000,000 innevä-nare och vackra qvinnor — men fan måtte komma dem på nära håll. — Det är verkligen sant att Labatt har fått engagementsanbud för 3 år i Wien (med närmare 2,800 Rmt i lön om året (det är ej så illa de betala tenorer i Tyskland, också blott tenorer), men troligen kan Labatt ej till nästa år komma från sitt engagement i Dresden. Wieneroperan är, så väl till sitt yttre som inre, högst briljant (jag menar den nya k. kejsarl. operan). Deras kör och orkester äro ungefär 3:ne gånger större än hos oss, men utförandet tycks emellanåt vara så lagom briljant. Jag har t. ex. aldrig hört »*Wilhelm Tell*» gifvas så dåligt (det är dock ej rätta ordet), låta så tarligt i Stockholm som den gjorde i Wien. Wien är visserligen, näst Paris, den förnämsta platsen för elegans och folkbildning; men från konstnärlig synpunkt vill jag ej ge mycket för hela affären. Dresden är i så fall den ärligaste bland Tysklands städer, men gudbevars den är ej så briljant, den är beskedlig och borgerlig — och det talas ej så mycket om den i den fina världen.

Medan jag var i Wien såg jag en vallfart bestående af ungefär 12,000 personer. Processionen afdelades af flere musikkorps och körer, katolska prester i sina skruder samt hvitklädda barn, hela bundten med vaxljus och katolska offerskänker i händerna. Dessa

arma galningar kommo nu från en vallfartsort i Steyermark, benämnd »*Mariegrün*», dit de begäfv sig för åtta dagar sedan (treflig promenad i värmen) för att bedja om god årsväxt m. m. Gud vare lof att jag ej blifvit katolik, jag kan visserligen ej neka till att jag vördar kotolikens andakt men jag blefve galen af besväret dermed.

En lustig historia måste jag berätta dig. En dag under det jag var i Wien så skulle jag göra en utflykt till ett lustslott som heter »*Laxenburg*» och ligger ett par mil utom staden. Klockan var $\frac{1}{2}$ 7 på morgonen, jag tar en 2:dra klassens jernvägsbiljett, kommer i en kupé, der jag blir ensam — och somnar. Jag väcktes mycket artigt af en konduktör som ber mig vara god att stiga ur, »ty tåget går ej längre.» »Åh fan» svarte jag, uppkryad efter min snarkare, »äro vi redan i Laxenburg?» I »Laxenburg?» ropade karlen förvånad, vi äro i Dambach, som ligger 20 mil från Wien! — Ja, följden blef, att jag måste blifva der till dagen derpå, ty förr gick intet tåg till Wien. Men roligt var det att få resa 20 mil för 1 gulden (1 Rmt 50 öre).

Om du kan, så laga att du får höra min nya *bröllopsmarsch* och tag reda på huru den slår an på Stockholms-herskapet.

Den 5 eller 6 aug. reser jag från Coblenz till Dresden, der jag troligen är den 8:de—9:de och kommer jag sedan att vistas der i ro till jultiden; jag måste arbeta, jag har mycket att att arbeta! Om du visste huru flitig jag är om dagarna; klockan 6 på morgonen, medan det ännu är svalt, går jag ut på promenad. Sedan läser jag in mig hela dagen till 7—8 på aftonen, under hvilken tid bara skrives och arbetas och detta med nöje och friska krafter.

Nu slog klockan $\frac{1}{2}$ 3 — ja, ja på morgonen. Ljuset är utbrunnet, bläcket är slut och ögonen svider. Adieu älskade! — Hälsa mina barn och vänner från din egen

August.

* * *

Dresden den 4 sept.

Hösten är kommen, hör stormarne gny! Jag kommer just nu från min vanliga morgonpromenad och är ej riktigt säker om icke näsan är bortfrusen — det var tusan att vara kallt, is på alla pussar, utom på dem jag nu skickar till dig, du lilla älskade.

Jag har på en hel vecka icke varit på teatern. Repertoiren är der lika osäker som hemma hos oss, hvad som står annonseradt till i morgon blir först om åtta dagar, och hvad som skulle bli om åtta dagar det gifves i morgon; så att denna vecka har gifvits »*Trollflöjten*», »*Figaros bröllop*», »*Norma*» m. fl. och det tackar jag för! Nästa vecka tycks bli bättre ty då kommer

«Armida» af Gluck, «Flygande Holländarn» af Wagner, »Rienzi m. fl., och detta kan möjligen vara för sådana noga herrar som jag. Jag ville en dag öfvervara en operarepetition, men det stod jag ej ut med. Bortskämd af min frihet har jag redan blifvit — och när dertill, utanför teatern, solen skinner ljus och klar, när den blåa himmelen ler ned emot oss och och hela naturen likasom är i godt humeur — då är det svårt att sitta inne under en förmiddagsrepetition på teatern. *Konsten* är ett herrligt ting, men — konsten i djupaste neglige är just ej inbjudande. Jag har gudnäs alltför mycket sällskapet med konsten för att icke tycka att hon behöfver sin finaste toilett för att behaga mig nu mera.

Rubenson finnes för närvarande i Dresden — han går och väntar att få höra »Meistersinger», men den blir ej ej förr än om en vecka. Han och jag skulle egentligen ha rest till München dessa dagar för att få höra på »Das Rheingold» af Wagner (som du kanske af mig hört talas om) men med den operan blef det (som jag äfven trodde) ingenting af, ty sedan personalen hållit på med instuderandet deraf ett halft år, *hela teatern* för uppförandet deraf blifvit ombyggd och man kommer till generalrepetitionen — så förklarar kapellmästaren att han ej vill anföras operan, ty den *kan icke* ges och det skulle vara en skandal för hela München om den skulle gifvas i sitt nuvarande skick. Ingen enda sångare hade på *generalrepetitionen* ännu någon idé om sin uppgift — och maskineriet var alldeles förfeladt och kunde ej begagnas. Kapellmästaren (han heter Richter) blef genast suspenderad för sin motsträfvighet, men ingen annan kapellmästare fans att få, ty kapellm. Bülow (som är gift med Liszts dotter) har fått *sin hustru enleverad af Wagner*. Detta skedde helt nyligen. Bülow (förut Wagners störste beundrare och anförare af alla hans operor) tyckte väl nu att vänskapen blef allt för intim, samt begärde och erhöill sitt afsked, — och se'n dess finnes ingen som kan instudera Wagners operor som det eggar och anstår. Hela historien har väckt en allmän skandal, synnerligast som Wagner redan förut varit illa anskrifven hos Münchnarne. Du ser att äfven i Tyskland finnes teaterskandaler och det af värre skrot och korn än hos oss.

Jag har subskriberat på Aftonbladet för vintern. Om 5 å 6 dagar får jag redan det första — det sändes till mig från posten hvarje dag — så att då du vill sända mig några nyheter så skicka andra tidningar. Jag skulle bra gerna vilja få hit min metronom men kanske blir det för dyrbart att skicka den.

Jag har ännu, oaktadt mina dyra resor, närmare 700 Rmt qvar af mina penningar och då skall du veta att jag

ännu blott fått ut 1000 Rmt af stipendiet och ej heller fått något af de penningar jag har att få från Stockholm.

FÖLJETONG.

Ett besök hos Rossini.

Af Edv. M. Oettinger. (Forts.)

En blick på mitt ur sade mig att klockan snart var half fyra; vi skyndade tillbaka till Stefansgatan och maestrons boning, men funno den sistnämnda ännu stängd. Då vi kommit utföre trappan och befunno oss under gatans arkader, hörde vi rullandet af en vagn. Min ledsagare lade venstra handen på pannan, såg efter det redan långt aflägsna equipaget och utbrast:

»Der ha vi honom!»

»Rossini?» frågade jag glad.

»Nej, hans vagn!» svarade pratmakaren. »Men nu dröjer han icke länge».

Ett ögonblick derefter stannade en elegant, med mörkröd sammet klädd kabriolet framför huset n:o 101. Min cicerone närmade sig de stampande hästarne, smekte dem och frågade körsvennen, som på en gång var handsekreterare, kock och kusk, om hans husbonde, riddaren, skulle dröja länge ännu.

Den trefaldige tjenaren såg på sitt ur och svarade:

»Han är här om tio minuter.»

Jag gick otålig fram och tillbaka som en skyltvakt på sin post, ända till dess min cicerone skrek till: *Ecco!* och pekade på en man som kom gående emot mig.

»Det är han! det är han!» sjöng jag som den trogna Agatha i det ögonblick då hon väntar sin älskade Max. Jag ville taga upp min näsduk, för att hvifta emot honom ett vänskapsfullt välkommen, men någon menniskovän hade befriat mig från den bördan. Näduken var förlorad, men Rossini var funnen!!!

Jag skyndade emot honom. Han stannade mer ängslig än förvånad, då jag tog af min hatt och frågade, om han kom ihåg mig?

»No signor!» lydde hans iskalla svar.

»För femton år sedan», fortfor jag, »hade jag i Paris den äran, att nästan dagligen vara i ert sällskap. Ni visade mig då mycken vänskap».

Han eftersinnade och runkade på hufvudet.

»Jag var då den lycklige öfverlemnaren af en depesch ifrån signora M. i München, som . . .

»Ah! nu kommer jag i håg, ni underrättade mig om . . .»

»Hennes giftermål . . .»

»Och lemnade mig en af henne broderad kappa?»

»Alldeles riktigt.»

»Och ert namn?»

Jag sade honom det.

»Ah!» utbrast han, »ni har gjort mig till en hjelte i en roman.»

Jag viste icke om jag skulle svara ja eller nej.

»Åh! neka icke till det; jag kommer ganska väl ihåg, att ert namn stod på titelbladet.»

»Och vågar jag fråga om ni läst denna roman?»

»Jag känner endast utdrag ur den, som jag läst i 'Revue de deux mondes,' men signor Boscos dotter, som jag ger sanglektioner, har berättat mig mycket om er och er bok. Satans karl, ni har slagit många blå dunster i ögonen på edra läsare och berättat dem mycket . . .»

»Som kanske är sannare än ni själf vill tillstå . . .»

»Passons la-dessus. Hur länge tänker ni stanna qvar här?»

»Jag reser i morgon bittida.»

»Vill ni så hastigt lemna vårt vackra Bologna?»

»Jag har kommit hit, endast för att få råka er».

»Jag är ty värr bjuden ut till landet och måste genast fara . . .»

»Låt mig icke genera er», sade jag och ämnade gå.

»Nej, vänta, det var icke meningen», sade han och höll mig fast i en af rockknapparna. »En halftimme kan jag ändå prata bort med er. Kom, kom», fortfor han, tog mig under armen och förde mig till sin boning.

Under de fyratio eller femtio steg vi tillryggalade, smålogo de till höger och venster förbigående damernas ögon emot honom; men han syntes vara så fullkomligt likgiltig för elden i deras blickar, att han icke fästade ringaste uppmärksamhet dervid. Jag betraktade honom och fann, att han på femton år åldrats mer, än mången annan på ett halft sekel. Af den en gång sköne, högst intressante mannen återstod ingenting mer än en viss stomme med grå hår; de förr så bländhvita tänderna hade blifvit gula, den förr mörka hyn gul. Äfven toaletten syntes försummad; han var klädd i en gammal hvit filt-hatt, en vid, skrynklig sommarpaletot af svart serge de Brice med mörkrödt sidenfoder ett par vida likaledes skrynkliga nankinspantalonger och han stödde sig mot ett spanskt rör, hans gång var slapp och nästan trippande.

Då vi voro vid hans dörr, tog han upp ur paletotfickan ett temmeligen tjockt skinnfodral, uti hvilket han drog med sig fyra eller fem stora, tunga nycklar, likasom hans gamla doktor Bartolo, hvilken jag, då Rossini läste sin dörr, tyckte mig se lifslevande framför mig.

Vi gingo igenom ett mörkt förmak, hvarefter vi inträdde i en temmeligen elegant salong, der ett klavér stod midt på golvet; på soffan och stolarne lågo notor omkringströdda; på väggarna hängde ett par i svarta ramar infattade kopparstick, af hvilka det ena före-

ställdes impresarion Domenico Barbaja och det andra den förr så firade tenoristen David. Öfver soffan hängde ett stort oljefärgs-porträtt, hvilket efter allt utseende skulle erinra Rossini derom, att fru Pellicier varit utomordentligt skön i sin ungdom. — I sina alabasterhvita händer höll hon Tancreds aria: »*di tanti palpiti*.»

Rossini bad mig sitta ned. Derefter satte han sig bredvid mig och frågade: »Nå, hvad nytt i ert Tyskland?»

»Man har der i flera år talat om att ni skrivit en ny opera 'Jeanne d'Arc', men som först efter er död skall uppföras. Är detta sant?»

»Ja, min vän, partituret har, alldeles färdigt, i tre år hvilat i min pulpet.»

»Och af hvad skäl vill ni så länge beröfva edra beundrare njutningen af ert verk?»

»Emedan jag hoppas, att världen skall bli rättvisare emot en död än emot den lefvande. Jag vet, att min tid är förbi. Nutidens amak hyllar andra gudar, med hvilka min ringa talang icke vågar träda inom skrankorna. Apropos, hvad gör min vän, *il celebre* Signor Meyerbeer?»

»Hans 'Robert le diable' och hans 'Hugenotter' behaga nu mer än förut, och det råder endast en tanke derom, att begge äro storartade mästerverk, som skänka honom och oss — ty Meyerbeer är tysk — den högsta ryktbarhet.»

Rossini såg på sitt ur och frågade:

»Men hvad säger ni om hans nya opera 'Nattlägret'?»

»'Fätläget', menar ni. Det hela är en tillfällighetsmusik, som icke slagit särdeles an; likväl vågar jag påstå, att den dåliga texten är till en stor del skulden dertill.»

»Ja, ja, jag har hört sägas det. Men den allra nyaste operan: 'Profeten'?»

»Den har i tre år hvilat i hans pulpet.»

»Tror ni det verkligen? Jag», min vän, »tror, att denne 'Profet', efter hvilken stora operan i Paris längtar, som Israels folk i ödemarken längtade efter mannaregnet, är endast en chimär som 'Bertrams pengar' det vill säga, ännu icke är påbörjad.»

»Och hvad ger er anledning till denna förmodan?»

»Min vän Meyerbeer brukar icke gerna förhast sig: han behöfver tio, tolf år för att komponera en ny opera.»

»Hans 'Hugenotter' äro skrivna på tre år.»

»Min obetydliga person skref 'Barberaren i Sevilla' på tretton dagar,» sade han och såg ånyo på sitt ur.

»Denna ovanliga förmåga är icke allom gifven.»

»Och likväl är denna gåfvä ett värde-tecken, hvarigenom snillet skiljer sig ifrån talangen. Talangen funderar och grubblar, snillet behöfver icke söka.»

Men för att nu tala om någonting annat; »hvilken af de italienska komponisterna är i ert hemland nu mest *en vogue*?»

»Donizetti.»

»Donizetti? Och hvad säger ni om den mannen?»

»Jag anser honom vara en talang, som genom den brådska, hvarmed han skriver, råkat på villovägar.»

»Donizetti är en snabbskrivare, en kluddare, som ibland hundra dåliga melodier då och då hittat på en god och ganska skön... *Voilà tout!* och Bellini?»

»Är, besynnerligt nog, vida mer glömd i Italien än i Tyskland. Hos oss har hans 'Norma', hans 'Romeo', hans 'Sömn-gångerska', ännu trogna vänner och glödande tillbedjare; men i Italien anses hans musik för *rococo*, så att ingen mer vill höra den.»

»*Il povero Bellini!* Och ändå», min vän, »har denne Bellini mer musik i sitt ena lillfinger, än Donizetti och hela trossen af hans efterföljare i hela kroppen. Men sådan är världen! Den glömmet det blygsamma snillet och hyllar den fräcka medelmåttan. Och hvem, tror ni, är i Italien af nyare komponister nu den mest omtyckte?»

»Verdi.»

»Rätt gissadt, amico», sade maestron och hade möda att tillbakahålla ett hånfullt skratt. »Nå, hvad tycks om hans operor.»

»Den bästa af dem 'Nabucco', känner jag icke. 'Ernani', som jag sedanast hört i Corno och 'De begge Foscari' i Milano, ha, uppriktigt sagdt, endast delvis tillfredsställt mig... jag fann mer gammalt än nytt i hans operor.»

»Och ändå bli de rosade af tidningarna och i synnerhet af de Milanesiska bladen. Neapolitanarne äro mindre artiga än Lombarderna, hvilka anse som en ära att vara landsmän med den celebre maestro Verdi; på San Carlo i Neapel har hans nyaste arbete 'Alzire' gjort *fiasco*; men jag vet förut, att det i Milano skall göra furore.

»Och hvilken af de begge städerna tilltror ni, signor cavaliere, det bästa omdömet?»

»Om jag skall vara uppriktigt måste jag tillstå, att jag sätter mera värde på Neapels omdöme än på Milanos. Neapolitanarne ha hört bättre saker än Milanesarne och ha en vida upplystare smak. Neapel har frambragt en Cimarosa, Paesello, Zingarelli, Vaccai; hvilka kunna Lombarderna lägga i sin vågskål?... Jo, Donizetti och Verdi! Verdi och Donizetti! *Et voilà tout.*

»Än Mercadante då?»

»Min vän Mercadante är en blind höna, som hittat ett godt korn, 'Giuramento': allt hvad han för öfrigt skrivit är bara halm. Men låtom oss återvända till Meyerbeer. Tror ni att han ännu länge skall kunna behålla Spon-tinis plats?»

»Jag icke allenast tror det, jag är öfvertygad derom...»

»Och ändå skriva tidningarna här och der, att många önska sig 'Vestals' gamla, i lagrar grånade, skapare tillbaka.»

»Det är sant, att Spontini i Berlin har lika många varma vänner som hätska fiender; men lika sannt är det också, att Meyerbeer i hela Berlin kan-ske icke har tio fiender.»

»Verkligen?» frågade Rossini med ett hänleende och såg för tredje gången på sitt ur. »Hvad de tidningarne ändå ljuga! Jag läser visserligen aldrig några sådana, men jag hör då och då af andra, att Meyerbeer har många motståndare.»

»Förr hade hans talang att kämpa mot den bleka afunden; men nu står hans rykte på lika säker grund i Frankrike och Tyskland, som i ert i Italien.»

I detta ögonblick klappade det på dörren. Rossini ropade »stig in». Då kom ett bud som lemnade maestron ett litet paket nyss ankomna tidningar. Icke ett ögonblick förlägen, kastade riddaren dem på klavéret och sade: dessa äro för min vän och granne Gabussi.»

»Hvilken af de franska tidningarne», frågade jag, »är i Italien den mest lästa?»

»'Journal des Debats'; men min vän Gabussi håller 'la Presse', därför att den är hälften billigare.»

»Och utom denna tidning?»

»Håller han blott ett litet veckoblad, som ges ut här i Bologna och som är ganska bitande. Jag menar Gaetano Floris mycket qvickt redigerade 'Journal för theater, litteratur och konst'. I dagens nummer — det kommer ut hvarje lördagsafton — skall, som en af mina bekanta nyss berättat mig, en ganska snillrik artikel vara skriven om Meyerbeer och Donizetti. Den berömmes allmänt... Ni bör icke försumma att läsa den.»

»Det skall jag icke underlåta. Men nu vill jag icke uppehålla er längre... Ni är bortbjuden, som jag hört sägas... er vagn har väntat redan en hel timma... tillåt att jag rekommenderar mig...»

»Jag går med», sade Rossini, stängde sin dörr i dubbelt lås, sänkte ned nyckelfodralet i den nästan bottenlösa paletotfickan, hakade sig fast vid min arm och förde mig utföre trappan.

Då vi kommo till porten stannade han och frågade mig:

»Ni reser således verkligen...»

»Ja i morgon bittida klockan sex.»

»Då får jag ty värr icke språka med er mer och måste således säga er farväl. *Buon viaggio*,» — sade han med ett vänligt leende och tryckte min hand med mycken hjertlighet.

Jag följde honom till vagnen och hjälpte honom upp...

»Ämnar ni er snart tillbaka till Berlin?» — frågade han.

»Jag tänker vara der nästa påsk.»
 »Glöm icke då, att helsa min käre vän Meyerbeer från mig. *Felicissima viaggio!*» sade han och kastade till mig en slängkyss. »Villa Marechaldi!» — ropade han till den kokande kusen och kuskande kocken.

Vagnen ilade bort blixtnabbt. Jag såg länge, länge efter den och var bedröfvad öfver, att Rossini hade förändrat sig så mycket till både yttre och inre människa. 1830 var han en älskvärd Almaviva — 1845 en gammal girig Bartolo! *Sic transit gloria mundi!*

Jag begaf mig nu genast till Café Napolitano, för att läsa dagens nummer af det af Rossini så mycket prisade veckobladet. Den första artikeln innehöll en temmeligen plump satir emot Meyerbeer, äfvensom emot Donizetti och Vatel, direktören vid italienska operan i Paris. Hvad som i hela uppsatsen mest öfverraskade mig, var det ställe, der det säges, att Meyerbeers »Profet» blott synes vara en chimär, likasom »Bertrams pengar». *Mort de ma vie*, just dessa ord hade ju Rossini yttrat!

Emot aftonen besökte jag Campo santo, den mest storartade kyrkogård i hela Italien. Ibland massan af grafvårdar fann jag äfven den — under Ludvig XV:s tid — i Frankrike afgudade sängerskans Teresa Giorgios grift och icke långt derifrån den af hela Europa firade balettmästaren Salvatore Viganos. I en rotunda, der Bolognas alla döda notabiliteters byster äro uppställda, prunkade äfven Rossinis lärares, Pater Matteis.

Då det började mörkna vände jag om till staden. På hotellet gjorde jag bekantskap med en här bosatt fransman, med hvilken jag talade om mitt besök hos Rossini, och han upplyste mig att artikeln i dagens veckoblad sannolikt var skriven af honom sjelf; ty så mycket är säkert, att Rossini är en af de flitigaste medarbetarne och att största delen af de sarkastiska infallen, hvarmed journalen då och då är öfverfylld, komma från honom.

»Men vet då ingen orsaken», frågade jag fransmannen, »hvarför Rossini lever just i det döda, tråkiga Bologna?»

»Hela staden har arkader . . . kanske han bosatt sig i Bologna endast därför att han spar in . . . ett paraply.»

Dödsfall

inom Musik- och operaverlden 1889.

Arban, Jean Baptiste, cornet-virtuos, konservatorieprofessor, komponist född 1825 i Lyon, † 8/4 i Paris.

Banffy, Georg, baron, ungersk författare och komponist, † i Buda-Pest 31/3, 35 år.

Book, Carl Gustaf, kammarmusikus, altviolist i k. hofkap., operabibliotekarie, f. 25/12 1830, † i Sthlm 17 aug.

Bottesini, Giovanni, berömd italiensk kontrabasvirtuos och komponist, f. 24/12 1823 i Cremona, † 66 år gammal i Parma.

Bunko, Franz, namnkunnig zigenar-violinist, † i Buda-Pest, 75 år.

Davidoff, Carl, berömd violoncellvirtuos, f. 16/3 1838 i Goldingen (Kurland), † 24/2 i Petersburg.

De Wahl, Anna, f. Lundström, operettsångerska, f. 24/5 1844, † 18/5 i Södertelje.

Eugenie, svensk prinsessa, tonsättarinna f. 24/4 1830, † 23/4.

Formes, Karl, Johann, berömd basbaritonist f. 7/8 1816 i Mühlheim, † i St. Francisco 15/12.

Frank, Ernst, kapellmästare, pianist † 17/8 i Wien, 43 år

Fürstenau, Moritz, professor, flöjt-virtuos, f. 26/7 1824 i Dresden, † derst. 25/3.

Gelhaar, Mathilda, f. Ficker, operasångerska, f. 3/9 1814, † härst. 24/4.

Gungl, Joseph, bekant dansmusikkomponist och orkesteranförare, f. 1/12 i Zsambek (Ungern), † 1/2 i Weimar.

Hæffner, Francis, musikkritiker, f. 1845 i Münster, † i London.

Hauptner, Thuiskon, musikdirektör, sånglärare, † 9/2 i Berlin, 67 år.

Hennes, Aloys, pianolärare, komponist, f. 8/9 1827 i Aachen, † 8/6 i Berlin.

Henselt, Adolf, berömd pianist och komponist, f. 12/5 1844 i Schwabach, † 10/10 i Warmbrunn.

Hyllén-Cavallius, f. d. direktör vid kgl. operan i Stockholm, f. 18/5 1818, † 6/7.

Janzon, Per Adolf, operasångare vid kgl. operan i Stockholm, f. 4/1 1844 i Östergötland, † härst. 20/10.

Kalasch, Clementine, renommerad operasångerska, † i Bahia, 39 år.

Klemming, Anna, operasångerska vid k. operan i Stockholm, f. derst. 6/2 1864, † 8/8.

Krauss, Emil, tysk baritonist, † 1/9, 49 år.

Langer, Hermann, kördirigent, organist, f. 1819, † 8/9 i Dresden.

Levita, Gustave, pianist, † i Paris, 32 år.

Lutteman, Hugo, tenorsångare och quartettanförare, f. på Gotland, † i Hamburg 27 juni 52 1/3 år.

Mangold, K. A., Musikdirektör och komponist, f. 1813, † i Oberstdorf (Algäu) 5/8.

Mermet, August, fransk operakomponist, † 4/7 i Paris, 79 år.

Métra, Jules, Louis, Olivier, fransk kompositör af dansmusik och orkesterdirigent, f. 9/6 1830 i Rheims † i Paris i slutet af okt.

Murska, Ilma di, berömd operasångerska, f. 1835 i Kroatien, † 14 jan. i München.

Müller, Carl Herman Louis, f. d. kgl. kammarmusikus flöjtist och komponist, f. 11/2 1832 i Berlin, † härst. 17/12.

Möller, C. T., Musikdirektör i Åbo sed. 1837, † i Nystad 15/7, 76 år.

Patti, Carlotta, utmärkt konsertsångerska, f. 1840 i Florens, † 27/6 i Paris.

Puget, Loisa, bekant fransk tonsättarinna, † i slutet af oktober i Pau, 77 år.

Puzzi, Giacinta, f. Toso, fordom firad operasångerska, sedan berömd sånglärarinna, † i London 81 år.

Rosa, Carl, (Karl Rose) violinist, engelsk operadirektör, f. 21/3 1842 i Hamburg, † 30/4 i Paris.

Rosén, Erik, omtyckt quartettsångare, † härst. 3/7, 55 år.

Sandelin, Elis, komisk vissångare, † 25/1 i Helsingborg. 36 år.

Sillén Carl, kamrer vid k. musikal. akademien, f. 17/7 1818, † härst. 20/12.

Steinweg, Theodor, chef för pianofabriksfirman »Steinwai and Sons» i Newyork, † derst. 26/3.

Stål, Fanny, pianovirtuos, † i Vesterås, öfver 67 år gammal.

Stör, Karl, Hofkapellmästare i Weimar, † derst. i jan., 75 år.

Tamberlick, Henri, berömd italiensk tenor och operasångare f. 16/3 1820 i Rom, † i Paris 14/3.

Tivander, Knut, Oscar, f. d. teaterdirektör och sångare f. 15/12 1842 härst., † 16/4 i Enköping.

Musikpressen.

På Abr. Hirschs förlag har utkommit:

Berens, Herman, jun.: *Prinsessa för en dag*, operett i 3 akter af Ernst Wallmark; arrangem. för piano tvåhändigt med bifogad text. Pr. 2 kr.

Den ofvannämnda operetten, som innan kort skall ha sin premiére å Vasateatern, synes att döma af arrangementet innehålla rätt anslående melodier, om hvilkas dramatiska »träff» man först kan få begrepp vid operans uppförande med orkester och scenisk apparat. Komponisten, kapellmästare vid Vasateatern, är son af professorn vid musikal. akademien, den värderade pianisten och komponisten Herman Berens, af hvilken man har operetterna »Lulli och Quinault», »Riccardo», »Violetta» m. fl. samt värdefull piano- och kammarmusik.

Musiklitteratur.

På Carl Warmuths förlag Christiana har utkommit:

Mindeblad over Joh. D. Berens.

Denna minnesteckning öfver den nyligen aflidne i sitt hemland mycket uppburne sånganförelaren, innehåller utom en varmt skriven biografi af J. B. Halvorsen, förteckning öfver af Behrens utgifna afhandlingar och musikaler samt åtskilliga dikter till hans ära från olika tillfällen. Boken prydes med porträtt till fyllnad öfver hans arbetsrum.

På samma förlag har utkommit:

Sorgemarsch för piano till minne af J. D. Behrens af Otto Winter-Hjelm.

Från Scenen och Konsertsalen.

Kgl. Operan. Mars 1, 9 Adam: *Konung för en dag* (Nemea, Zelida: frk. Ek, fru Strandberg.) — 2. Koneert; Berlioz: *Faust*. — 3. Bizet: *Carmen*. — 5. Delibes: *Lakmé*. — 7. Meyerbeer: *Robert af Normandie*. — 8. Wermländingarne. — 11. Donizetti: *Leonora* (frk. Oselio som gäst). — 12, 14. Rossini: *Barberaren i Sevilla* (Rosina: frk. Petrini, debut; Marcellina: fru Strandberg; grefve Almaviva, Bartholo, Figaro, Bazil, Fiorillo: hrr Strandberg, Strömberg, Linden, Johansson, Grafström).

Vasa-Teatern, Mars 1—13, 15. Sullivan: *Mikadon* ^{12/8} (50:de gången).

Östermalms kyrka, Mars 4, 6. Filharmoniska sällskapets 2:a abonem.-konsert: Bach, J. S.: *Matteuspassionen* (om de medverkande se föreg. nummer).

Berns' salong Mars 2. *Matiné* af Balduin Dahls orkester med bitr. af Stockholmsmusici (messing). — 7. *Monsterkonsert* af B. Dahls och Aug. Meissners förenade orkestrar (55 man).

Vetenskaps-akademien. *Soaré* af dir. Hugo Lindqvist (biträdande: se föreg. n:r.)

Kgl. operans repertoar under sista veckorna har, som man ser, icke lidit brist på omväxling. En nyhet som framträdit är på sätt och vis, Rossinis »Barberaren», som ej gifvits här på sex år och nu gafs med så godt som ny rolbesättning. Om första representationen företedde mindre precision och jemnhet i utförandet, torde detta fel vid följande framställningar kunna afhjelpas; särskildt skulle modererande af orkesterns styrka vid flere tillfällen verka fördelaktigt. De spelande skötte på det hela ganska väl sina partier och publiken visade sig mycket tillfredsstäld och road af den genomkomiska operan, Fröken Petrini var en ganska täck Rosina, som visserligen kunde ha varit mera spansk, men säkert sätter mera lif i spelet, då hon kommer stumma in i rollen, helst som hennes ganska spel vittnade om dramatisk förmåga. Hennes sång utmärkte sig för samma välljud och klarhet, hvarmed Lakmé fängslade oss, och särskildt i lektionsscenen var hennes utförande af den aria ur »Linda de Cha-

mounix», som hon valt, af briljant verkan. Hr Strandberg är visserligen ingen Almaviva-figur men lyckades förträffligt med sin svåra koloratur och inlade rätt mycket lif i sitt spel under förklädningsscenerna. Hr Linden visade sig till sin fördel som Figaro; litet mera ledighet och säkerhet i sångpartiets utförande vinnes väl vid förnyadt återgifvande af rollen. Sedan Uddman och Pelle Janzon förlorades för vår operascen, ha vi ej haft någon verklig buffa för Bartholo; hr Strömberg gjorde emellertid sitt bästa om än med mindre saftig och liflig komik, än som kräves för den misstänksamme och argsinte gnidaren Bartholo. Hr Johansson var ganska tillfredsställande som Bazil. De båda komiska betjenterna voro uteslagna, men såsom bifigurer i buffan passa de dock ganska bra i stycke med husbonden girigboken.

Fröken Oselios gästspel började med hennes här förut gifna Leonora. Om hennes nästa rol, Valentin i »Hugenotterna» få vi sedan tillfälle att yttra oss. — Berlioz' »Faust» gafs som vanligt in dupplo på kgl. operan, sista gången för dennas räkning »med tillhjälp af Musikföreningen». Hr Strandbergs indisposition föranledde emellertid då väsentliga uteslutningar. Ett evenement inom vår musikverld var Filharmoniska sällskapets utförande af Bach'ska Matteuspassionen, som 2 gånger gafs inför en högst intresserad publik, hvilken båda gångerna fyllde templet vid Östermalms borg. Utförandet under dir. Halléns ledning var i allo berömvärdt, såväl å solisternas, som körernas och orkestrarnes sida. Fru Edling, samt hrr Lundqvist och Strandberg gäfvos genom sina vackra röster och goda föredrag en värdig tolkning åt de solistiska hufvudpartierna, äfvensom hr Holm med sin kraftiga om än något hårda bas i Pilatus' och öfversteprestens partier gjorde sig väl gällande. Körernas precision, med deras särdeles i 2:a afdelningen ofta svåra ingripande, måste man beundra, liksom äfven att det hela efter de få orkester-repetitioner, som varit möjliga, kunde få ett så mönstergilt utförande. En detaljerad redogörelse för de särskilda musikknumren skulle här upptaga för mycket utrymme; vi framhålla endast de herrliga koralerna och öfriga körerna, såsom det storartade verkets mest gripande momenter.

Balduin Dahl dokumenterade sig på sin väl besökta matiné i Berns' salong som en dugtig orkesterledare, som med en nästan lekande taktpinne förmådde sammanhålla sitt folk och åstadkomma utmärkt nyansering i spelet. Hans egen harmonisering af »Sætergjæntens sönadag» var original och anslående. Detta nummer äfvensom Bizets täcka Adagietto måste bisseras.

Dir. Lindqvists soaré d. 8 mars hade dragit till Vetenskapsakademiens hörsal en rätt talrik publik, som med lifligt

bifall belönade både de väl inöfvade körsångerna, utförda af en väl besatt kör, och soloprestationerna. Bland solisterna utmärkte sig hr Arnberg, hvilken var en ny bekantskap, för en mycket präktig och, hvad man kunde finna, väl utbildad röst. Vi kunna endast till vår korta redogörelse tillägga, hvad programmets nyheter beträffar, att frk. Munktells sång »Mellan haf och himmel» är ett så till sångstämman som ackompanjementet intressant stycke äfvensom att Jadassohns kör var mycket anslående. Gounods stämningsfulla »Vandredi saint» har Nya harmoniska sällskapet förut låtit höra här. Byströms lilla »Barcarole» visar lofvande anlag hos den nu bortgångne tonsättaren.

Från in- och utlandet.

Kgl. Operan. Å en af de närmaste symfonikonserterna här kommer att utföras en af pianisten, kapellmästaren Rich. Henneberg nyligen fullbordad pianokonsert, i tre delar med orkester.

Hedersgåfva. Efter andra uppförandet af Bachs Matteuspassion samlades ett stort antal af Filharmoniska sällskapets ledamöter till en kollation å hotell Rydberg, då till Sällskapets dirigent, kapellm. Andr. Hallén såsom ett minne af det utförda storverket öfverlemnades ett större porträtt af Johann Sebastian Bach med en prydligt textad tilläggnan från sällskapet.

Sångaren C. A. Söderman, Musikal. akademiens Jenny Lind-stipendiat, studerar fortfarande i Paris, der han nyligen låtit höra sig på en välgörenhetskonsert och efter en fransk tidnings utsago »blifvit beundrad från sina stora och mjuka basbariton.» Herr Söderman säges snart begifva sig från Paris till Italien.

Af Theodor Björkstén och hans fru *Hervor Torpadie* innehåller ett praktfullt julnummer af »The American Musician» (98 sidor stor oktav) ett par korta biografier och vackra porträtt på en af de stora porträttplanscher (med 47 ypperliga porträtter af muci) hvilka åtfölja det digra med porträtter och andra afbildningar samt musikillustrerade häftet. I slutet af den lilla biografiska uppsatsen heter det om det svenska sångarparet: »De hafva endast tre vintrar vistats i det land, der de valt sitt hem, men deras utmärkta sånginstruction är allmänt och rättvisligen erkänd. Deras sångskola, 46 West, 45 street är en samlingsplats för unga sångelever från alla delar af Förenta staterna.»

Theodor Björkstén, den bekante tenorsångaren, bördig från Stockholm gifte sig 1886 i Paris med den förträffliga altsångerskan Hervor Torpadie från

Göteborg. Båda hade avslutat sina sångstudier för Delle Sedie i Paris.

Hr Torsten Petré, från Sverige, nu bosatt i Genève och hvars sångkompositioner vi förut omnämnt, har komponerat en romans för mezzosopran eller bariton, kallad »La perle fine, souvenir de Genève», utgifven af A. Frey & Co. En schweizisk tidning berömmar mycket denna, som det heter, »förtjusande romans» och rekommenderar den till alla älskare af god och vaccher musik.

Leonard Labatt, nu bosatt i Paris, är mycket uppburen der inom den högre societeten och musikverlden. Nyligen sjöng han på en artistisk soaré hos grefvinnan Beaumont-Castries tillsammans med den berömda sångerskan Gabrielle Krauss en duett ur »Lohengrin», hvarvid de utförande skördade entusiastiskt bifall.

Göteborg Fru **Elisabeth Hjortberg**, den omtyckta operettsångerskan, som nu är bosatt här, har börjat egnat sig åt sångundervisning. Hon har nyligen ännu en gång uppträdt på Stora teatern i Göteborg såsom Bronislawa i »Tiggarestudenten» och visade sig ega sin talang i behåll.

Lund. Akademiska kapellet här gaf d. 4 d:s en soaré, hvarvid bl. a. utfördes ett par svenska folkvisor, in-

strumenterade för stråkorkester af Joh. Svendsen, samt en ballad »Junker Magnus» af Gösta Geyer. Slutnumret var Haydns militärsymfoni.

Norrköping. Den 24 febr. konserterade här hrr C. F. Lundquist, Salomon Smith och Rob. Lindholm inför fullsatt salong och under upprepade bifallsyttringar och framropningar.

Fru Olefine Moe, som med stor framgång, låtit höra sig i Helsingfors, har sedan uppträdt å Vasa teater och sjungit Leonoras parti i »Trubaduren», hvarvid hon skördade rikligt bifall.

Johannes Elmlblad säges vara engagerad vid Angelo Neumanns Wagner-operasällskap, som innan kort företager en gästspelsturné till Spanien och Portugal.

Sigrid Arnoldson-Fischhof har med lysande framgång gasterat i Amsterdam. Hennes första rol der var Lakmé. Hon skulle derifrån begifva sig till Italien och fram på våren sjunga å italienska operan i London.

Fröken Anna Paasche-Paschalis, bekant från hennes studietid och vistelse här i Stockholm för ett par år sedan, hade d. 13 febr. en afskedskonsert i Bergen och vann mycket bifall både af publiken och kritiken, som berömmar röstens styrka och välljud, kolora-

turfärdigheten och den fina uppfattningen. Fröken P. började konserten med Ingeborgs aria ur Hallströms »Den bergtagna», som betecknas såsom en mycket stämningsfull komposition. Hon ackompanjerades af en fröken *Helene Sontum*, hvars pianospel också vann stort erkännande.

Paris. Sofie Menter, den berömda pianisten, har efter två års afbrott i sitt konserterande, åter låtit höra sig här för första gången och med Liszts Adur-konsert skördat stormande bifall på en af Lamoureux's konserter.

Hamburg. Den italienske millionären och komponisten Albert Franchettis opera »Asrael» har vid första uppförandet härstädes rönt ett varmt emottagande. Komponisten var sjelf närvarande. Operan, som bär titeln musikdrama, har till författare Ferd. Fontana och har ett fantastiskt innehåll, spelande än på jorden än i himlen och afgrunden. Uppsättningen lär ha kostat 40,000 mark. Komponisten berömmes för melodisk uppfinning och talang i behandling af den vokal-orkestrala apparaten. Bland operans glansnummer omnämnas präktiga körer och vackra kärleksduetter.

Dresden. Teresa Careno är namnet på en pianist, som vid sitt första uppträdande här d. 17 febr. uppväckte en verklig storm af entusiasm.

Leipzig. På Gewandhauskonserten d. 27 febr. gafs bl. a. en Suite för orkester (N:o 1 Fdur) af M. Moszkowski, en nyhet som utfördes under komponistens egen ledning med ovanlig framgång. Hvarje sats i densamma framkallade de lifligaste bifallsyttringar.

SVENSK MUSIKTIDNINGS årgångar 1885—1889, säljas till nedsatt pris af 4 kronor pr årgång, 7 kronor för två årgångar, 10 kronor för tre årg. då konstant liqvid med beställning efter noggrann adress sändes direkt till Svensk Musiktidnings Expedition, Stockholm.

Isabella Beckman

Sånglärarinna

25 Kommendörsgatan.

(Se den större annonsen i Sv. Musiktidning för 1:a februari i år.)

Albumblad

5 melodiska tonstycken för Piano (Romance. Humoresk. Perpetuum mobile. Aftonstämning. Marche Triomphale) af

Adrian Dahl,

finnes att köpa å Svensk Musiktidnings expedition, Olofsgatan 1, samt hos hrr musikhandlare och bokhandlare i landsorten. Pris 1 krona.

Dessa vackra pianostycken af den nu genom flere omtyckta arbeten bekante tonsättaren kunna med skäl rekommenderas åt våra pianister.

Flyglar.

Pianinos

Stockholm,

Drottninggatan 18. Allm. Telef. 600.
OBS. Gamla Instrument tagas i utbyte.
OBS. Pianostolar, ny konstruktion.

Tafflar

Orglar

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å **2 kronor** hos P. Herzog, Malm-skilnadsgatan 54.

Obs. Mycket billigt annonspris i Svensk Musiktidning — 10 öre petitråd — (rabatt vid förnyelse.)

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de billigaste priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechters berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.

38 Regeringsgatan 38.

Flyglar, Tafflar och Pianinos från J. G. Malmström.

Undertecknad gifver fortfarande

PIANOLEKTIONER

Noggrann undervisning efter rationel metod meddelas till moderat pris. 2 nybörjare få förena sig om en timme. Nya elever mottagas och anmälning kan ske kl. 1—2 e. m. Olofsgatan 1 (Hötorget 6) 1 tr. upp öfver gården.
Frans J. Huss.

INNEHÅLL: Rossinis »Barberaren i Sevilla».

— Den nya operabyggnaden. — Ur August Södermans »reseref II. — Följetong: Ett besök hos Rossini af E. M. Oettinger (slut). — Dödsfall. — Musikpressen. — Musiklitteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Från In- och utlandet. — Annonser.